

- בעניין: 1. ברלנטי ג'ריס בולוס עזאם, ת"ז
תושבת הרשות הפלסטינית
2. גישה – מרכז לשמירה על הזכות לנוע (ע"ר)
- ע"י ב"כ עו"ד ידין עילם ו/או עו"ד שרי בשי ו/או עו"ד תמר פלדמן ו/או עוה"ד
פרופ' קנת מן מ"גישה-מרכז לשמירה על הזכות לנוע" (ע"ר)

העותרות

– נגד –

1. מפקד איזור הגדה המערבית
2. היועץ המשפטי לגדה המערבית
3. מפקד איזור רצועת עזה
4. מדינת ישראל

המשיבים

עתירה דחופה למתן צו על תנאי וצו ביניים

מוגשת בזאת עתירה למתן צו על תנאי, המורה למשיבים לבוא ולתת טעם מדוע לא יאפשרו את חזרתה המיידית של העותרת 1 (להלן: **העותרת**) מרצועת עזה לגדה המערבית, על מנת שתוכל להשלים את לימודיה לתואר ראשון במנהל עסקים ותרגום באוניברסיטת בית לחם.

בקשה דחופה למתן צו ביניים ולחלופין לקיום דיון דחוף

העותרת נמצאת בעיצומם של לימודי הסמסטר האחרון לתואר ראשון במנהל עסקים ותרגום באוניברסיטת בית לחם. אמש נעצרה העותרת במחסום צבאי סמוך לבית לחם היות ומענה הרשום בתעודת הזהות הינו ברצועת עזה.

משנודע לעותרת 2 (להלן: **עמותת גישה**), דבר המעצר ועלה החשש כי העותרת תורחק בכפייה לרצועת עזה, פנה הח"מ לסגן נעה שפירי ממשרדו של המשיב 2 והודיע לה על רצונה של עמותת גישה להגיש עתירה דחופה בעניינה. לאחר בירור, הובטח לח"מ, על דעת המשיב 2, כי העותרת לא תורחק עד שהח"מ יוכל לפגוש אותה היום, יום ה' ה-29.10.2009, במקום מעצרה ולהגיש, אם רצונה בכך, עתירה לבית משפט נכבד זה בבקשה כי יוציא צו ביניים למניעת הרחקתה.

לאור ההבטחה המפורשת ומתוך רצון שלא להטריח לחינם את בית המשפט הנכבד בשעות לילה מאוחרות, לא הוגשה אמש עתירה דחופה לבית משפט נכבד זה.

למרות ההבטחה המפורשת הנ"ל ובאופן שאין לו אח ורע ככל שניסיונו של הח"מ ושל חבריו עורכי הדין העוסקים בתחום זכויות האדם מגיע, הורחקה העותרת בכפייה לרצועת עזה מספר שעות לאחר מתן ההבטחה שלא תורחק. כך נשללה ממנה זכותה לפנות לבית משפט נכבד זה בבקשה לקבלת סעד! בקשת הח"מ מנציגי המשיב 2 כי יורו על החזרתה המיידית של העותרת לביתה בגדה המערבית, נענתה בשלילה.

לפיכך מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא צו ביניים המורה למשיבים להחזיר את העותרת לאלתר לגדה המערבית על מנת לתקן את הפגם החמור שנפל בהתנהלות המשיבים ורק לאחר מכן, לקיים דיון בעתירה לגופה.

ויודגש, בהחלטתו בשאלה באם לתת צו ביניים, בוחן בית המשפט הנכבד את סיכויי העתירה ואת מאזן הנוחות של הצדדים.

נושא הרחקתם בכפייה של תושבים פלסטינים מהגדה המערבית אך בשל כך שמענם הרשום בתעודת הזהות הינו ברצועת עזה, תלוי ועומד בפני בית משפט נכבד זה (בג"ץ 6685/09 קהוג'י נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית (להלן: עניין קהוג'י)). קבוע לדיון ביום 26.11.2009 בפני הרכב כבוד השופטים נאור, רובינשטיין ו-דנציגר).

באם יתבקשו לעשות כן, העותרות ישמחו להרחיב בעניין סיכויי העתירה, הטובים לדעתן, מה עוד ובמספר רב של עתירות אשר הוגשו לבית המשפט הנכבד, הורשו תושבים פלסטינים אשר הורחקו בכפייה מהגדה המערבית לרצועת עזה, לשוב לגדה המערבית.

דומה שלא יכול להיות ספק, עם זאת, שמאזן הנוחות נוטה בצורה מכריעה לטובת העותרת מהנימוקים הבאים:

א. בפי המשיבים אין טענה כלשהי כנגד העותרת זולת היות כתובתה הרשומה ברצועת עזה. לא נטענו כלפיה טענות בטחוניות כלשהן והוריה ביקרו בעבר הקרוב בגדה המערבית כשניתן היתר לתושבים פלסטינים, בני העדה הנוצרית, המתגוררים ברצועת עזה, לבקר בגדה המערבית בחגים הנוצריים.

ב. העותרת מתגוררת ולומדת באוניברסיטת בית לחם מאז 2005. היא נמצאת בעיצומו של הסמסטר האחרון של לימודיה לתואר ראשון במנהל עסקים. יש לה שלושה קורסים בלבד לסיום התואר אותו היא אמורה לסיים ביום 31.12.2009. הרחקתה לרצועת עזה תבטל מאמץ של ארבע שנות לימוד.

ג. לעותרת ניתנה הבטחה שלטונית שלא תורחק לרצועת עזה כל עוד בית המשפט הנכבד לא יקבע אחרת. המשיבים הפירו את ההבטחה. במקרים דומים בעבר הוציא בית המשפט הנכבד צו ביניים שמנע את ההרחקה. מדוע יורע מצבה של העותרת, בהשוואה לעותרים אחרים, אך בשל העובדה שהיא לא הגישה עתירה לבית המשפט הנכבד, טרם ההרחקה, היות והסתמכה על ההבטחה שלטונית שניתנה לה ושהופרה?

ד. מן הצד השני, לא ייגרם כל נזק למשיבים אם בית המשפט הנכבד יורה להם להתיר את חזרתה של העותרת לגדה. לו יטענו המשיבים בהליך העיקרי כי העותרת שוהה בגדה המערבית "שלא כחוק" ולו טענתם תתקבל על ידי בית המשפט הנכבד, יוכלו המשיבים להרחיקה מהגדה המערבית לאחר מתן פסק הדין.

לחלופין, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע את העתירה לדיון במועד המוקדם ביותר האפשרי. לעותרת נותרו רק שלושה קורסים להשלמת התואר הראשון באוניברסיטת בית לחם אותו היא אמורה לסיים ביום 31.12.2009.

הצדדים לעתירה

1. העותרת הינה צעירה פלסטינית בת 21, סטודנטית באוניברסיטת בית לחם.
2. עמותת גישה הינה עמותה ישראלית, שמטרתה להגן על זכויות אדם בישראל ובשטחים הנתונים לשליטתה, ביניהן הזכות לחופש התנועה.
3. המשיב 1 (להלן: **המפקד הצבאי**) הוא המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, מטעם המשיבה 4, מדינת ישראל, המחזיקה בגדה המערבית תחת כיבוש צבאי מזה למעלה מארבעים שנה. המשיב 1 הוא בעל הסמכות להתיר את מעברם של פלסטינים אל הגדה וממנה.
4. המשיב 2 (להלן: **יועמ"ש גדה**) הוא יועצו המשפטי של המפקד הצבאי ומטעמו ניתנה ההתחייבות, שהופרה, שלא להרחיק את העותרת לרצועת עזה עד שתוגש עתירה בעניינה.
5. המשיב 3 הוא המוסמך להתיר את מעברם בישראל של פלסטינים מרצועת עזה, על פי חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), התשס"ג-2003 ומכוח הסמכת שר הפנים בהסכמת שר הביטחון ("הסמכת מפקדי האזור" ו"הסמכה לתת היתר" מיום 19.1.09 (י"פ 5913 5.2.09, 2265)).

רקע עובדתי

6. העותרת הינה פלסטינית בת 21. העותרת נולדה בכווית ביום 15.11.1987 להורים פלסטינים. בשנת 1990 נכנסה העותרת עם הוריה ושני אחיה לרצועת עזה.
7. בשנת 2005 סיימה העותרת את לימודיה בבית הספר "בשיר אלרייס" לבנות. לאחר סיום לימודיה, התקבלה העותרת ללימודי תואר ראשון במנהל עסקים באוניברסיטת בית לחם. ביום 8.8.2005 יצאה העותרת מרצועת עזה באמצעות היתר כניסה לישראל, נכנסה לגדה והחלה את לימודיה באוניברסיטה. מאז אותו יום לא חזרה העותרת לרצועת עזה.
- העתק היתר הכניסה לישראל נלקח מהעותרת על ידי השוטרים שהרחיקו אותה לרצועת עזה אמש ולפיכך אין באפשרות העותרות לצרפו.
8. העותרת מתגוררת בבית סחור אצל ידידי משפחתה.
9. כעת נמצאת העותרת בעיצומו של הסמסטר האחרון של לימודיה לתואר ראשון במנהל עסקים. הסמסטר החל ביום 8.9.2009. יש לה שלושה קורסים בלבד לסיום התואר. לימודיה אמורים להסתיים ביום 31.12.2009.
- מכתב מאוניברסיטת בית לחם המעיד על לימודי העותרת והקורסים להם היא רשומה, מצורף ומסומן ע/1.*
10. מאז תחילת לימודיה פגשה העותרת מספר פעמים את הוריה בעת שאלו נכנסו לגדה המערבית דרך ישראל. את אימה ראתה העותרת לאחרונה בחג הפסחא בשנת 2007 ואת אביה בחג המולד 2008. יוער, כי ככלל ביקורים של תושבים פלסטינים מרצועת עזה בגדה המערבית אינם מאושרים על ידי המשיבים, אולם למיעוט הנוצרי המתגורר ברצועת עזה ניתנים לעיתים היתרים מיוחדים לבקר במקומות הקדושים לנצרות בזמן החגים.

11. אתמול, יום ד' ה-28.10.2009, בעת נסיעה מרמאללה לבית לחם במונית שירות, עצרו חיילים את המונית בו נסעה העותרת במחסום "הקונטיינר" הסמוך לבית לחם. החיילים ביקשו את תעודת הזהות של העותרת ומשאו כי כתובתה הרשומה הינה ברצועת עזה, הורו לה לרדת מהמונית.
12. אחד החיילים שאל את העותרת למעשיה בגדה המערבית. היא השיבה כי היא סטודנטית באוניברסיטת בית לחם והראתה לו את כרטיס הסטודנט שברשותה.
13. החיילים הורו לעותרת לשבת על כיסא ליד צעיר אחר שאף הוא עוכב בשל העובדה כי מענו הרשום בתעודת הזהות ברצועת עזה.
14. העותרת יצרה קשר עם חברה והודיעה לה על הקורות אותה.
15. בסביבות השעה 18:00, נודע לעמותת גישה על דבר עיכובה של העותרת. מייד לאחר מכן פנה הח"מ לסגן נועה שפריר, ע. רמ"ד מרשם אוכלוסין בלשכת המשיב 2, סיפר לה את פרטי המקרה **ואמר לה כי הוא מייצג את העותרת**. הח"מ אמר לסגן שפריר כי באם המשיבים עומדים על הרחקתה של העותרת לרצועת עזה, הוא דורש כי ההרחקה תעוכב עד שתהא לו הזדמנות להיפגש עם העותרת, לשאול אותה אם ברצונה להגיש עתירה ובאם כן, להגיש עתירה לבית משפט נכבד זה.
16. סגן שפריר השיבה כי היא תבדוק מייד את העניין ותתעץ עם הממונים עליה.
17. בסביבות השעה 19:00, יצרה עו"ד שרי בשי מעמותת גישה קשר טלפוני עם העותרת וקיבלה את הסכמתה לייצוג משפטי. העותרת סיפרה לעו"ד בשי על האדם הנוסף המעוכב איתה אשר גם הוא ביקש כי עמותת גישה תייצגו.
18. לאחר שנודע לח"מ אודות האדם הנוסף, הוא התקשר לסגן שפריר, אמר לה כי הוא מייצג אף אותו וביקש ממנה כי אף הרחקתו של הנ"ל, מר _____, תעוכב.
19. בשעה 21:02 התקשרה סגן שפריר לח"מ ואמרה **"אנחנו מסכמים שהם לא יורחקו, שמחר בבוקר תפגשו אותם ושתגישו עתירות A.S.A.P"**. לשאלת הח"מ היכן מוחזקים העותרת ומר _____, השיבה סגן שפריר כי מר _____ מועבר למתקן המעצר הצבאי עציון וכי העותרת מועברת לכלא השרון. הח"מ השיב כי הוא יבקר את העותרת בשעות הבוקר בכלא השרון וכי עורך דין אחר מטעם עמותת גישה יבקר את מר _____.
20. בעוד הח"מ משוכנע כי העותרת לא תורחק לפי ההבטחה הברורה שניתנה לו, הגיעו מספר חיילות למחסום "הקונטיינר" בו היתה העותרת מוחזקת כבר שעות רבות (ככל הנראה בניגוד לצו מס' 378 בדבר הוראות ביטחון, המגביל את מספר השעות בהן יכול חייל לעכב אדם), הכניסו אותה לחדר ריק וערכו עליה חיפוש.
21. לאחר החיפוש נתבקשה העותרת על ידי חייל או שוטר משמר הגבול לחתום על מסמך בעברית שהכיל משפט אחד בו נאמר שהעותרת מאשרת בזאת שלא פגעו בה או בכבודה. העותרת לא רצתה לחתום על המסמך שאת רובו לא הבינה אך נאמר לה כי אין לה ברירה ולפיכך היא חתמה.
22. לאחר מכן הועלתה העותרת לגיפ. החיילות כיסו את עיניה ואזקו את ידיה. משיחה בין החיילים הבינה העותרת כי היא בדרך למת"ק עציון. משהדרך התארכה, הבינה העותרת כי, ככל הנראה, היא אינה בדרך למת"ק עציון.

23. לאחר כשעה ביקשה העותרת כי יתאפשר לה להשתמש בשירותים. לאחר ויכוחים, הורדה העותרת במקום אותו לא יכולה היתה לראות היות ועיניה היו מכוסות. כיסוי העיניים הורד מן העותרת רק בשהותה בשירותים.
24. במקום לא ידוע לעותרת נעצר הגי"פ. כיסוי העיניים הוסר ממנה והיא ראתה נידת משטרה. שוטר שאל אותה כמה כסף יש לה והיא השיבה. הוא לקח את הארנק וכן שרשרת עם צלב והעלה אותה למכונית לליווי עצירים מתוכו לא יכולה הייתה לראות דבר.
25. בסביבות השעה 22:30 עצרו השוטרים את המכונית ואמרו לעותרת שהיא חוזרת לעזה. **זו הייתה הפעם הראשונה בה מי מגורמי הביטחון אמר לעותרת כי יש כוונה להרחיקה לרצועת עזה. לעותרת לא נערך כל שימוע טרם קבלת ההחלטה על הרחקה לרצועת עזה.**
26. במחסום ארז המתינה חיילת שביקשה מהעותרת את תעודת הזהות והורתה לה להיכנס. היא הלכה בדרך חשוכה עד שהגיעה לצידו הפלסטיני של מחסום ארז. בסביבות השעה 23:30 הגיעה העותרת לבית הוריה.
27. עוד בליל אמש התקשר הח"מ לכלא השרון כדי לברר אם יש צורך לתאם את ביקורו הבוקר אצל העותרת. נאמר לח"מ להתקשר בשעה 8 בבוקר.
28. בשעה 8 בבוקר התקשר הח"מ לכלא השרון ולהפתעתו נאמר לו כי העותרת אינה מוחזקת שם.
29. שיחות לסגן שפריר לא נענו והח"מ השאיר לה הודעה במענה הקולי.
30. מבירור עם חמ"ל החטיבה המרחבית עציון, נאמר לח"מ כי העותרת הורחקה כבר בשעות הלילה לרצועת עזה, בניגוד מוחלט להבטחה שנמסרה לו בשם המשיב 2.
31. בשיחה טלפונית לח"מ, בשעה 9:07, אישרה סגן שפריר כי אירעה תקלה וכי העותרת הורחקה בניגוד להבטחה המפורשת שניתנה לח"מ. היא אמרה כי נערכת בדיקה כדי לגלות מה גרם לתקלה.
32. להצעת הח"מ כי יותר לעותרת לחזור לגדה המערבית באופן מיידי היות והמשיבים הפרו התחייבות מפורשת שלא להרחיק את העותרת לרצועת עזה וכדי לחסוך את זמנו היקר של בית המשפט הנכבד, השיבה סגן שפריר כי היא תבדוק את הנושא.
33. בשיחה מאוחרת יותר הודיעה סגן שפריר לח"מ כי למרות הפרת ההבטחה שלא להרחיק את העותרת, הרי שמשעה שזו הורחקה, המשיבים אינם מוכנים לאפשר את חזרתה.
34. בשל כל האמור לעיל, לא נותרה בידי העותרות ברירה אלא לפנות לבית משפט נכבד זה, בבקשה לקבלת סעד.

הטיעון המשפטי

35. בשל דחיפות העניין מוגשת עתירה זו כבר עתה. העותרות עוזן פועלות לאיסוף מסמכים ופרטים נוספים. אי לכך, באם יראה בית המשפט צורך, יבקשו העותרות להשלים בתוך שבוע ימים את טיעוניהם וכן להוסיף פרטים ומסמכים ככל הנדרש.

מעברה של העותרת מרצועת עזה לגדה המערבית

36. ביום 8.8.2005 עברה העותרת מרצועת עזה לגדה המערבית, דרך ישראל.
37. לצורך המעבר בשטח ישראל, קיבלה העותרת היתר כניסה לישראל.
38. העותרת נכנסה לגדה המערבית בלא צורך בקבלת היתר כלשהו ובלא כל מגבלות.
39. דהיינו, לשם מעברה של העותרת מרצועת עזה דרך ישראל לגדה המערבית, הונפק לה אך ורק היתר לשם שלב המעבר דרך ישראל, ואילו את כניסתה של העותרת לגדה המערבית היתר המפקד הצבאי בלא צורך בהיתר כתוב כלשהו, וממילא בלא כל תנאים ומגבלות.
40. הנה כי כן, העותרת נכנסה לגדה המערבית ושהתה בה באישורו של המפקד הצבאי וכדין.
41. למשיבים אף אין כל טענה ביטחונית כנגד העותרת. טענתם היחידה למעשה של המשיבים כלפי העותרת, כפי שנאמרה לח"מ בשיחות טלפוניות על ידי סגן שפירר, הינה כי העותרת שהתה בגדה המערבית שלא כדין לאחר שפג תוקפו של היתר הכניסה לישראל שהונפק לה.
42. אולם מדובר בטענה חסרת כל בסיס, עד כדי אבסורד ממש – הן מן ההיבט העובדתי והן מן ההיבט המשפטי.

בעת כניסתה של העותרת לגדה לא היו קיימים כלל היתרי כניסה או שהייה בגדה

43. העותרת לא היתה חריגה בכך שלא נדרשה לקבל היתר כלשהו מהמפקד הצבאי, לשם כניסתה לגדה ושהייתה שם. למעשה, איש לא נדרש לקבל היתר כזה, שכן במשך שנים על גבי שנים, היתרים כאלה לא היו קיימים כלל, כפי שיתואר בהמשך.
44. לקראת סוף שנת 2007, כשנתיים לאחר שהעותרת הגיעה לגדה המערבית, נודע לראשונה כי המפקד הצבאי – בלא כל התראה מוקדמת, בלא כל פרסום, ובלא כל צו רשמי – הנפיק היתרים שעד אז לא נראו כמותם: "היתרי שהייה" עבור פלסטינים בגדה המערבית.
45. המוקד להגנת הפרט פנה למתאם הפעולות בשטחים, בבקשה לפי חוק חופש המידע, בניסיון להבין את פשר השינוי הפתאומי, מהותו, מועד תחילתו והבסיס החוקי לו.
46. מתשובת דובר המתפ"ש מיום 18.5.08, התברר כי המפקד הצבאי החליט בהחלטה פנימית – בלא כל הליך פורמלי, בלא כל שינוי בחקיקה הרלבנטית ובלא מתן כל פרסום להחלטתו – כי "החל מחודש נובמבר 2007 תושב רצועת עזה השווה באיו"ש נדרש להחזיק בהיתר 'שהייה ביהודה ושומרון' וההיתר נועד למטרה זו בלבד".
- עוד נכתב בתשובה, כי היתר השהייה הראשון אי פעם הונפק רק בתאריך 25.12.07! (כלומר, למעלה משנתיים לאחר שהותרה כניסתה של העותרת לגדה בלא צורך בהיתר כלשהו).

העתקי פניית המוקד להגנת הפרט, ותשובת דובר מתאם הפעולות בשטחים מיום 18.5.08 מצורפים ומסומנים ע/2-3.

47. גם אם קיימת מחלוקת לגבי חוקיותה של אותה החלטה פנימית מסוף שנת 2007 (העותרות סבורות כי מדובר בהחלטה חסרת כל בסיס חוקי), הרי וודאי שאין מחלוקת על כך שעד לאותו מועד **לא היו קיימים כלל היתרי שהייה בגדה**, ומטבע הדברים מאות ואלפי האנשים שהמפקד הצבאי התיר את כניסתם לגדה עד אז – כמו העותרת – לא נדרשו לקבל היתר כלשהו לשם כניסתם, שהייתם או מגוריהם בגדה.

48. במשך שנים על גבי שנים ההיתר היחיד אשר נדרש לשם מעבר בין עזה לגדה (ולהפך) היה היתר כניסה לישראל, הדרוש באופן טבעי לשם מעבר בין שני חלקי השטחים דרך ישראל – מעבר המחויב מבחינה גיאוגרפית גרידא.

49. יתרה מכך – מטבע הדברים היתר זה ניתן ממילא אך ורק למי שעבר דרך ישראל. **מובן כי אם היתה העותרת עוברת מעזה לגדה המערבית דרך מצרים וירדן, למשל, הרי לא היתה מקבלת אפילו היתר זה!**

המפקד הצבאי התיר שוב ושוב את חזרתם לגדה של פלסטינים הרשומים בעזה

50. בהמשך לכל האמור לעיל, הרי שבניגוד לעמדתו הנוכחית, במקרים רבים בעבר בהם הורחקו פלסטינים המתגוררים בגדה לרצועת עזה בנסיבות שונות בשל כתובתם הרשומה (בין אם הורחקו באופן אקטיבי, ובין אם נסעו לביקור ברצועה ומצאו עצמם לכודים שם), **הכיר המפקד הצבאי בזכותם של אותם תושבים להמשיך ולהתגורר בבתיהם בגדה המערבית – והתיר את שובם לבתיהם בגדה בלא כל טענות, תנאים או מגבלות.**

51. בכל אותם מקרים, בהם אפשר המשיב במפורש מעבר לצמיתות או לתקופות ממושכות בין שני חלקי השטחים, **הונפק היתר אחד ויחיד: כניסה לישראל לזמן קצר, דהיינו רק למשך הזמן הדרוש למעבר בתוך ישראל ולא יותר מכך.**

פירוט של מקרים רבים בהם התיר המפקד הצבאי את חזרתם של תושבים פלסטינים מרצועת עזה לגדה המערבית נמצא בעיקרי הטיעון שהגישו העותרים בעניין קהוג'י אשר, כאמור, עדיין תלוי ועומד בפני בית המשפט הנכבד.

עדכון כתובת במרשם האוכלוסין – תנאי לחוקיות המגורים באותה כתובת?

52. נקודת המוצא ביחס למרשם האוכלוסין, הינה כי מרשם האוכלוסין הינו מרשם סטטיסטי-תיעודי, המהווה לכל היותר ראייה לכאורה לאמיתותו (למעט פרטים מסוימים כאמור בחוק). כך נפסק כבר לפני ארבעים וחמש שנה, בפרשת פונק-שלינגר :

ברור הדבר ונעלה מספק, כי תפקידו של פקיד רישום... אינו אלא תפקיד של מאסף חומר סטטיסטי לצורך ניהול ספר התושבים.

(בג"ץ 143/62 פונק שלינגר נ' שר-הפנים פ"ד יז(1), 225, 243 (1963)).

53. מאז פרשת פונק שלינגר קבע בית-המשפט העליון, וחזר וקבע, כי תפקידו של פקיד רישום אינו אלא תפקיד של איסוף חומר סטטיסטי, ושום סמכות שיפוטית לא ניתנה בידו. על כן, הפקיד חייב לרשום

את שהאזרח אומר לו, אלא אם כן הדברים אמורים ב"אי-נכונות של רישום הגלויה לעין, והיא אינה מוטלת בספק סביר".

54. ההחלטה לפיה עדכון כתובתו של אדם במרשם האוכלוסין מהווה תנאי מהותי לעצם חוקיות מגוריו באותה כתובת – בלא כל בסיס חוקי מפורש ובלא כל פרסום רשמי – מעמידה את האדם במצב בלתי אפשרי וחותרת תחת עקרונות היסוד של המשפט!

55. גירושו של אדם מביתו שבגדה המערבית לרצועת עזה, תוך התבססות על כתובת בלתי מעודכנת, אינה שונה מן ההיבט החוקי והמשפטי מהוצאת אדם מביתו שבתל-אביב וגירושו לבאר-שבע או לקרית-שמונה – רק משום ששם מופיעה כתובתו במרשם האוכלוסין.

סיכום של דברים

56. העותרת עברה מרצועת עזה לגדה המערבית כדין. המפקד הצבאי עצמו התיר את כניסתה לגדה בלא כל תנאים או מגבלות, ובלא צורך בקבלת היתר מיוחד כלשהו. היתרים כאלה לא היו קיימים כלל.

57. במקרים רבים אחרים בהם גורשו תושבים פלסטינים המתגוררים בגדה המערבית לרצועת עזה בשל מענם הרשום, התיר המפקד הצבאי את חזרתם לבתיהם, גם אז בלא כל צורך בהיתר כלשהו, למעט היתר כניסה לישראל מטעם שר הפנים, אך ורק למשך המעבר דרך ישראל.

58. החלטת המשיבים להרחיק את העותרת לעזה בניסיונות אלה ותוך התעלמות מוחלטת מהבטחה שלטונית מפורשת שניתנה על ידם, פוגעת באופן קיצוני בעותרת, העומדת לפני סיום לימודיה, ומהווה העברת כפייה, האסורה באיסור חמור על פי המשפט הבינלאומי.

מכל הטעמים הללו מתבקש בית-המשפט הנכבד להוציא צו ביניים כמבוקש בראש העתירה המורה למשיבים להחזיר את העותרת לאלתר לגדה המערבית.

כמו כן מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא צו על-תנאי, כמבוקש בראש העתירה, ולאחר קבלת תשובת המשיבים להפוך את הצו על-תנאי להחלטי ולחייב את המשיבים בהוצאות העותרים ושכ"ט עורך דין.

עתירה זו נתמכת בתצהיר שנחתם בפני עו"ד ברצועת עזה ונשלח לח"מ בפקס, בתיאום טלפוני. בית המשפט הנכבד מתבקש לקבל תצהיר זה, ואת ייפוי הכוח שאף הוא ניתן בפקס, בהתחשב בקשיים האובייקטיביים בנוגע למפגש בין העותרת לבין באי כוחה.

יא' חשון תש"ע

29 באוקטובר 2009